

Antal Balázs

VENDÉGET HÍVNI, ESŐT VÁRNI

Mikor a tanyasi gyerek a hegyeken át a faluba jött egy délelőtt, felhő nem volt az égen. A temetőn keresztül ereszkedett le a völgybe, odafönt egy kicsit megállt, az iskolakert korán termő, apró szemű körtéjéért nyújtózkodott, azt ráfogatta míg lefelé jött, a kukacos részét hangosan, messzire köpte. Az utcán is csak úgy ment, fél szemmel a kertetek leste, hol, mi érik, közben pár udvarra integetve beköszönt. A karos kútnál a fejét a csap alá tette, nyakába eresztette a vizet, az inge is teljesen elázott. Nem bánta, átkozott forróság készülődött megint. A földes, köves utcán a szélső, kis házhoz tartott. Rán-cos öregember tett-vett az udvaron.

– Adjisten! – kurjantott neki. A kis öreg lassan hátrafordult.

– Szevasz! – vigyorodott el. – Hát apád? Gyön-e?

– Nem jön a.

– No?

A fiú szénézett a gazos udvaron. Pár tollavesztett vén tyúk kapirgált a foltos drótkerítés mellett, ki-kinyújtotta némelyik a nyakát, hogy a kinti fűből tépjen, mintha az jobb lenne. A fiú cipője orrával megbökte a drótot, a tyúkok ijedten ugrottak akkor hátrébb.

– Kimehetne hozzá.

Az öreg a fiúra nézett, de csak egyetlen pillanatra, utána megint a lába elé figyelt. A tornác felé csoszogott, vigyáznia kellett, nehogy valami kavicsba, vagy fába elbotoljon.

– Hát én már csak arra várok, hogy oda mehessek – dűnnögte maga elé.

– Jól van no, én csak szólok.

Mire az öreg elért a korlátig, hogy abba kapaszkodva a tornácra fellépjen, s onnan visszafordult a kapu felé, hogy valamit még mondjon a fiúnak, vagy talán hogy kérdezzen valamit inkább, esetleg behívja, az már nem volt ott. Pedig köszönt, amikor elment, csak az öreg nem hallotta. A műútra baktatott ki, elment a megállóhoz, megnézte mikor érkezik az egri busz. Aztán, ha már úgyis ott volt, belépett a presszóba. Sokáig kellett kotorásznia a zsebében, hogy össze-

szedjen egy kólára valót. Még akkor kevesen ültek csak odabent, ő is kiment, a széles ablakpárkányra telepedett. Nem sok figyelni való akadt ilyen időben a faluban, hanem az a kevés mind éppen ott előtte volt. A bolt, a zöldséges meg a buszmegálló. Ott a legkönnyebben találkozhatott ismerősökkel.

Jöttek is aztán páran, köszöntek, kezet fogtak, de alig szóltak, megjött a busz, és a zajban nem hallották egymást, inkább csendben maradtak. Felverte az út széléről a port, csak úgy hunyorogtak a párkányon, a füstöt is az orruk alá fújta. Mire eldöcögött, egy-két tömött szatyros asszonyt otthagyva, ő már menni készült. Bevitte a poharat, aztán megnézte megint a menetrendet, közben a zsebében turkált, van-e még nála pénz, és örült, mert úgy tapogatta, mindenképpen van még nála egy százas. De nem akarta elővenni, számolgatni a falu közepén.

– Mi van, utazol? – kiáltott utána egy bajszos ember a presszó elől.

– Csak úgy nézem – válaszolta, és gyorsan elment onnan.

Kifelé bologató ágakról csemegézett a szélső porták mellett, aztán letért az útról, hogy az árokpárt bevezesse messze a kertek mögé. A gázos kukoricásban taposott utat magának, tudta, sietni kell, mert könnyen tolvajnak nézhetik, és akkor ráeresztik a kutyát. Egy-két öregasszonnyal találkozott, ott őrizték a magukét, kezükben kapával. Nagy, vastag kendőbe volt kötve a fejük, csoda, hogy meg nem bolondultak a tűző napon. Bár volt köztük olyan is, aki megbolondult. Ő a maga részéről úgy volt az egészszel, unta a meleget, ha a faluban érte. Nem volt abban semmi jó. A tanyáról ilyenkor elment az erdőbe, csak most lett így, hogy befele a faluba jött. De ha már a réten volt úgyis, eldobta magát kicsit a fűbe. Egész addig heverészett, míg a bogarak meg nem találták. Hangyák masíroztak rajta, bemásztak a cipőjébe valami furcsa ösztöntől hajtva. Káromkodott, verte le magáról, a cipőjét is lehúzta, kifordította. A csurgónál látott hozzá, hogy kimossa, alá tartotta a lábát is a vízfolyásnak, aztán meg a fejét megint, hogy kicsit felfrissüljön. Már az ujjai sem ragadtak annyira, hogy lesuvickolta őket. Indult volna éppen, amikor észrevett egy testes asszonyt, vödröket cipelve jött, azt még bevárta. A nő mosolygott, hogy odaért, de a fiú nem volt biztos benne, örül-e neki tényleg. Azonban ha örült, ha nem, nem szaladhatott onnan egyből, mert alaposan kifáradt, míg az üres vödrökkel kiért. Úgy lihegett, mintha megrakott zsákokat cipelt volna.

– Jól vagytok, Jancsikám? – pihegett az asszony – Apád is jól van?

– Megvan.

És azután csend lett, mintha nem tudtak volna mit mondani. Nem is néztek egymásra. A nő hangosan szuszogott, meg is támaszkodott, a fiú a zsebében turkált.

– Csinálhatna egy csepp esőt apád, ott a hegyen – szolt végül a nő, csak hogy valami beszéd legyen.

– Otthon van. Otthon van most apám.

– Hát mit csinál az otthon ilyenkor? – kérdezte meglepetten, két szusszantás között.

– Vendéget vár.

– Mostan? – valami tréfát sejtett. – Kicsodát?

– Téged.

Az egyik kerítés tetején sovány macska tűnt fel. Látható izgalommal figyelt valamit a fűben. Talán apró állatokat fedezett fel. A következő pillanatban lelapult, begömbölyöztette a hátát. Előbb egyik mellső tappancsát lógatta le a kerítés tetejéről, aztán egész testével alábukott. De csak annyit lehetett látni, áthemperedett a fején, aztán még zavarosan körülnézett, megnyalta a száját, végül eloldalgott.

– Nem mondta – nézett a fiúra az asszony, kivörösödve, homlokát ráncolva.

– Most mondom.

A fiú a madarakat leste, amik a csurgó fehérre meszelt kövére szálltak. Ketten voltak, egymás körül ugrándoztak. Hangosan csiviteltek, mintha zsörtölődtek volna, aztán hirtelen a levegőbe kaptak, és arább szálltak. De nem repültek messze, csak a kavicsos útra a kút elé, ott folytatták táncuk. Fölvette a cipőt, már se a madarakra, se az asszonyra nem figyelt, hanem az egyik kertbe lesett befelé, amelynek a végében meggyfák álltak. Az asszony meg nagy levegőt vett, hangos csörömpöléssel taszította be az egyik vödört a víz alá. Mire megtelt, a fiú ott állt mellette újra, hogy elvegye, segítsen, de az asszony sietve, duzzogva kikapta előle.

– Hagyjad, nem kell nekem segíteni – azzal odalökte a másikat.

A fiú nem szolt semmit, köpködte a meggymagot.

– Jókor szoltok – dörmögött idegesen, csak úgy hátra a válla felett a fiúnak. – Amúgy se mehetnék.

– Nekem mindegy – vont vállat az.

Mikor a másik vödör is megtelt, az asszony felkapta mind a kettőt, s egy kurta köszönéssel elindult befelé. A fiú nézte egy darabon, és még utána szolt.

– Ha most nem jó neked, mehetsz később is. Délután vagy este fele, ahogy jó. Várni fog akkor is.

De már nem kapott választ, a másik csak ment tovább a két teli vödörrel. A fiú az ellenkező irányba tartott. Amikor a patakon a keskeny, rozsdás vashídhöz ért, letámaszkodott kicsit a korlátra. A nagy hőségben semmi víz nem volt a meder alján. A szájába kapott egy vékony fűszálat, azt szívogatta, ráfogatta a végét. A teherautót figyelte, amely a kerteken túl elő-előbukkant a házak közül, hogy keresztül kanyarogjon a falun. Biztos Egerbe ment az is. Innen mindenki Egerbe megy.

A hídon hallgatta végig a harangozást, csak utána indult. Őrizetlen kukoricás mellett vitt az út, a csenevész száraz között töklevelet látott dagadozni, gyorsan, otthonosan közéje lépett, hogy megszemlélje. Kis, semmirevaló golyóbisok voltak még, csak egy volt rendezesebb forma, azt gyorsan leszakította, hóna alá kapta. Mikor kiért a kukorica közül, majdnem orra esett egy öregasszonyban, ott ült egy kishűszenen, a szemközi táblára vigyázott. Annak is volt a keze ügyében valami kapanyélféle, egész kifehéredtek az ujjai, úgy szorította, úgy ráncolta magát, de a fiú tudta, hogy nem fog szólni semmit, még örül is, hogy a máséba mentek, nem az övébe.

Egy-két kanyar után szélesebb úthoz ért, az vezetett vissza a rétről a falu közé egy faszor mellett. A szélső fa árnyékában egy ember heverészett a fűvön, odébb néhány kecske legelészett kikötve. Egy kis fekete korcs is ott lihegett, fontoskodva csaholt, hogy meglátta az érkezőt.

– Jó napot! – köszönt messziről, jó hangosan a fiú. – Ej, de jó világ van magára e!

Az ember felemelte a fejét a földről, rávigyorgott a fiúra a napsütésben.

– No, csó! – feltápáskodott, odébb húzódott, hogy helyet csináljon maga mellett az árnyékban. – Csoda történt, hogy téged is látni. Gyere má, ülj le egy cseppet mellém!

– Csoda, nem csoda az. Má csak leülök egy cseppet, ha nem bántja – vigyorgott a fiú is, ahogy mellé telepedett. A kiskutya akkor közel szaladt hozzá, a kinyújtott lába fejétől vakkangatos rá.

– Ericc má! – szólt rá a gazdája. – Esztiékhez mész? Itthon vannak, láttam, mikor jöttem.

– Géza bá?

– Hát. Hú, má kora reggel feszt monta neki nénéd – grimaszolt, hozzá a kezével is mutogatott. Aztán a botját az egyik kecske felé dobta, káromkodott párat. – Látod, mennyi baj van ezzel a pár kecskével?

Ülhetek itten egész nap e. Dehát, tudod milyen Klárika nénéd, má csak ki nem bírja a csepp tej nélkül. Szomjas vagy-e? Itt van, igyál.

A fiú meghúzta a kulacsot, de nem víz volt benne. Végigégette a torkát, majdnem visszaköpte az egészet. Az ember meg csak nevetett, hogy mit megkínlódik, míg elrakta vissza a hűvösbe a butykost. A fiú nehezen talált magára hirtelen.

– Ezé van maga ilyen csendesen itt el e.

– Hehe, otthoni – nevetett.

Onnan nagyon jól lehetett látni az utat a távolban, a falu túlsó végén, ami kifelé vitt. Percenként haladtak el arra autók a magas hegyek felé, ki Szilváásra, ki Egerbe, ki Pestre, befele meg alig jött egy-kettő, az is inkább teherautó, vagy rossz buszok, más falukból, innen-onnan. Ahogy a fény esett, úgy tűnt, mintha elfelé csillámló, fényes foltok mennének, idefelé meg csak sötét, füstös pacák.

– Hát apád? Régen láttam. Nem járok má mostanába sehova se.

– Megvan.

– Fuarba van? Nem adja el a Zolit, igaz-e? Hisz ha bolond vóna.

– Nem adná a világ minden kincséért se.

A fiú tépett egy fűszálat, a foga közé vette. Valami kesernyés lét szívott ki belőle, száraz lett tőle a nyelve hegye. Apró ágvégeket dobálgatott a kutyának, de az nem is igen találta meg mindet, hogy a szemébe lógott loboncos bundája.

– De most pihen a Zoli, szabadnapja van.

– No?

– Vendégeket vár apám.

– Rokonok?

Csak hümmögött válaszképp, ingatta a fejét. A felhőt figyelte, ami az erdő felől, a tanyájuk irányából a falu fölé készülődött. Így megy ez, készülődnek, forgolódnak a felhők, végül szétforogják maguk.

– Magát is várja. Azt mondta, szóljak magának is, ha látom.

– Engem? – döbrent meg az ember. – Dehát mér csak most szólnak. Hogy mehetnék – biccentett a fejével a kecskék felé.

– Hát hagyja itt, ki van kötve, nem viszi azt el senki.

– Még az. De kilép Klárika nénéd a kert végébe egy perc alatt. Nem mehetek – csak rázta a fejét, látszott, hogy gondban van. – Mér nem szóltál tegnap?

A fiú újabb fűszálat keresett, az előzőt teljesen szétrágta. Most valami vastagabb kellett volna, hogy tovább tartson, meg nagyobbakat lehessen harapni rajta.

– Tegnap még nem tudtuk.

Akkor odébb csúszott, ahol vastagabb gazok nőttek az árnyékban, aztán csak felpattant a földről.

– No, viszonzlátás! Megyek, mer még van egy kis dolgom.

– Nehogy itt hagyj nekem a tököt!

– Dehogy hagyom.

A földutat a fásor végén köves utca keresztezte. Egyforma, nagy házak álltak a szélén, a fiú az egyik vaskapus elé fordult. Valahol fát vágtak, bőgött, sívított a fűrészgép. Kicsike, simaszőrű kutya rohant ki elé, ahogy benyitott, és akkorákat ugrott, majd a válláig felért. Nem lehetett megsimogatni se, mert ha nem ugrált, akkor futkározott körbe-körbe. A garázsajtóban egy ráncos férfi valami maszatos ronggyal a kezét törölgette. A haja olajtól fényesen, hátrafésülve csillogott.

– Szevasz, Jancsikám – köszönt elé –, hallottam már, hogy jössz, ott beszélgettél hátul. De szép tököd van!

– Maguké, nem az enyim.

A ház meg a garázs közt nyárikonyha volt, napverte falának támaszkodott a lóca. Leginkább árnyékban állt valamelyik háztól, vagy a körtefa takarta, de akkor épp odavágott a nap. Nem volt baj úgy se, jól esett megülni rajta.

– Eszti néni?

– Odabe van. Haggyad, maj kigyön, el se tudjuk oszt kúdeni – vigyorgott a férfi. Nem volt egy foga se, csak úgy feketéllett a szája.

– Hogyhogy bejötté a tanyáró?

– Gondoltam, megnézem má a vén csontokat.

– Jó tetted. Ebédelté má?

A fiú a kis, gondozott kertet figyelte a nyári konyha előtt. Hogy abban mindig ott vannak azok a virágok, a mindenféle színű tulipánok, és ahogy elnézte, szőlő is lesz szépen, csak még várni kell rá. Mindenre várni kell.

– Apád, hogy van?

– Jól – bólogatott. – Nem jönnek-e ki hozzánk?

– Nem én vagyok a főnök, Jancsikám. Tudod, hogy van.

Akkor kinyílt a nyári konyha ajtaja, kövér asszony dugta ki rajta a fejét.

– Te vagy? Csak hallgatom én, kivel beszélget ez. Etté má? Gyere befele gyorsan, most főtt.

Odabent jóleső hűvös volt, pedig ajtót is, ablakot is csukva tartottak, ne jöjjön tele léggel az egész ház. Eszti néni leültette egy hoked-

lire a kredenc elé, tányért rakott oda, teleszedte levessel. Kapkodva forgolódott, mert a második kihűlt, azt meg kellett melegíteni egy kicsit. Az ura kint maradt, az ablak előtt látszott, ahogy el-elment az ólakig, vagy vissza a garázs felé.

– Mi újság arra kifele?

A fiú jóízűen kanalazta a levelest, úgy válaszolgatott.

– Nincsen semmi. Olyan meleg van, meg lehet bolondulni.

– Jó mondod.

Az asszony felnevetett.

– Nagypádnak is attó forrt föl az agya. Voltál-e nála mostanába?

A fiú betömött a szája szélébe egy darab kenyeret.

– Voltam. Máma voltam, délelőtt.

– Mit tud csinálni egész nap a vénember? – nevetett tovább.

– Csoszorászott az udvaron.

Akkor Eszti néni az összehajtott újsággal a fiú elé, az asztalra szórt. Úgy látszik, néhány légy mégiscsak bejutott valahogy. Ott feküdt a viaszosvászon, ahogy az asszony visszahúzta a kezét. Meg volt dögölve persze, felfelé álltak a lábai.

– Oszt jó vagytok, cseppem, nincsen semmi baj?

– Hát...

Elfogyott a leves, az asszony elkapta előle a tányért, már szedte is bele a nokedlit a hússal. Jó színe volt, jó szaga volt, a fiúnak csorgott a nyála.

– Jaj, elég má, nem kell nekem annyi sok! – mondta mégis, mert még a púposnál is tovább rakta a tányérjára.

A nagy alumínium kanállal ette azt is, vigyáznia kellett, nehogy kiüsse vele a fogát.

– No mondjad mi van – ült le mellé a másik hokedlire Eszti néni.

– Csak azt mondom, hogy kijöhetne néha hozzánk.

– Ne is mondjad, nem merek sehova se elindulni ebbe a bolond időbe. Kimegyek majd, már régen voltam nálatok, vágyom is nagyon. Csak lenne egy kicsit hűvösebb.

– Hát pedig most volna jó, ha kijönne.

– Hát tudom – csendesedett el az asszony.

A kutya ugatni kezdett, és hogy nem volt odakint semmi mozgás, az asszony felpattant, az ajtóba állt, onnan figyelt kifelé az üvegen át.

– Hol van mán az az ember?

A kutya elhallgatott, úgy látszik, csak a kapu előtt ment el valaki, nem ide jöttek. De az asszony akkor se ült már le, figyelte, hol lehet

az ura. Csak akkor fordult vissza, mikor a fiú eltolta a tányért, és hangosan megköszönte.

– Szedek még, várja!

– Ne tessék szedni, mer má rosszul leszek. Inkább inni tessék adni.

A pohár szóda mellől mondta tovább a fiú.

– Szóval csak ki kéne most jönni.

Az asszony nem szólt semmit, a tűzhelyen pakolgatta az edényeket.

– Nincs jól apám.

Erre fölnézett.

– Beteg?

A fiú lassan bólintott.

– Mi baja? – akkor már látszott, hogy aggódik Eszti néni.

– Kész van teljesen.

Az asszony ideges lett, csapkodott, zörgött a lábasokkal.

– Jaj, nem mehetek én, nem látod? Mindég elszökik ez a szar ember nekem, ha kiteszem a lábam. Most is hol van má megint ugyan. Ki tudja, melyik kurvától kell hazarángatnom. Ez megy minden este, egyéb bajom sincsen nekem.

A fiú erre nem szólt semmit, halkan szürcsölgette a szódavizet a füles pohárból. Mikor elfogyott, engedett újra. Ott volt mellette a szifon, egy vödör vízben húlt a menyecskeszoknyába öltöztetett gázpalack előtt. Aztán felvette az asztal széléről a légykapó újságot, ő is levadászott egyet a falról.

– Azér csak ki kéne jönni – erősködött tovább a fiú csendesen. – Maga a testvérje.

– Ne keseríts má te gyerek – sopánkodott az asszony, hogy újra leült. Akkor már egészen csapzott volt az arca.

Visszafele már nem a réten át ment, csak úgy a nagyút szélén. Megállt beszélgetni pár fiúval, bement a focipályára is, mert meccs készülődött a kispályán, de nem állt be egyik csapatba sem végül. Aztán beült a megálló bódéjába, mert csak ott volt pad a falu közt, előszedte a zsebéből az aprót, ingatta a fejét. Bement a presszóba, vett még egy kólát a pénzből. Akkor már minden asztalnál ültek. Integettek neki innen is, onnan is, menjen oda hozzájuk. De még mielőtt odaért volna az ismerőseihez, megfogta a karját egy nagy darab ember. Az apjának üzent, hogy fuvar kéne, hiába mondta a fiú, hogy a napokban nem fog bejönni az örege, majd csak később, hamarabb meglesznek, ha kibicajozik hozzá. Az ember ezen csak nevetett, nem bicajozik ő ugyan sehova se, ha kell a munka, csak jöjjön be az apja.

Később ez az ember hagyta ott a bugyellárisát az asztalon, míg ki-ment a pulthoz, azt kapta fel a fiú, nem vette észre senki. Kicsit még üldögélt, megitta, ami maradt, a másiknak nem tűnt fel addig, hogy hiányzik. Utána meg a fiú indult, menni készült. A hátsó utcákon tartott fölfelé a dombra, közben elégedetten számolgatta a pénzt a tárcában. Mire kiért a tetőre, a temetőhöz, ugyancsak este volt. Csak pár lámpa égett a templom előtt, néma sötétségben voltak a sírok. Leült a padra, a harangok elé, onnan nézett végig a völgyön, a csöndes falun. Ott is aludt, végignyújtózott a lócán, nem kellett félnie attól, hogy megfázik. De nyugtalan álma volt, törték a lecek is, folyton fölfölébredt. Aztán egyszer hallja, hogy mocosognak a kavicsok, valaki nyögdéssel fölfele az úton. A ráncos kis öreg volt az, az húzta magát a botjára támaszkodva.

– Hova megy má ilyenkor, papó? – szólt rá a padról.

– Ó, jógyerek, rámhozod a szívbját – tátogta sápadtan az öreg, a nagyapja. – Hova mennék ugyan, neked is ott kéne lenned, ha eccer szükség van rád.

– Ugyan kinek vóna szüksége rám?

– Hát apádnak, világ hülyegyereke. Mér nem montad, hogy beteg?

Az öreg háta mögött zúgva ringott a bozót. Kijjebb valahol fácán rikácsolt a kórók közt. A faluban, odalent, ugattak a kutyák.

– Mer nem beteg.

– Nem-e?

– Nem.

A közelükben tücsök kezdett cirpelni. Élesen, hangosan, de gyorsan abbahagyta, csak hogy aztán rákezdhesse megint. Nem féltek már olyan éjszaka a bogarak az embertől.

– Hát akkor bolonddá tettek engem a faluba e. Oszt jó elindultam – lihegett a kis öreg ember, alig bírta a bottal is állni. – Aszonta Géza bátyád, hogy apád beteg.

– Pedig má nem beteg. Beteg volt, de má nem beteg.

– Nem? No, hál istennek. Má nem bánom, hogy kigyöttem eddig, legalább megtudtam, mi van – fújtatott megkönnyebbülve. – Még jó, hogy itt vótá. De má most oszt ereggy hazafele te is, kisfiam.

– Megyek, hogyne mennék. Most értem ki én is az előbb ide e.

Az öregember lassan, topogva fordult meg. Sokáig kocogtak még a kövek a botja vagy a lába alatt, ahogy a sötétben befelé tapogatózott. A fiú a pad alá feküdt, tovább már ne törje az oldalát. A fűben jó volt aludni, nem is volt olyan melege, mint otthon.

Alig szürkülődött még, amikor felébredt. Kevéssel utána kezdtek kukorékolni a kakasok. Egy kis harmattal kidörzsölte a maradék álmot a szeméből, csak utána indult el. Vissza a faluba, arrafelé ment egyenesen. Sokáig egyedül ült a hugyszagú bódében, didergett, úgy tapogatta, melengette magát kicsit, de attól se lett sokkal jobb. Úgy látszott, aznap végre megérkeznek a régóta várt esőfelhők. Nagy sokára egy asszony állított be, szépen felöltözve, messziről érződött az illatosítója. De csak távolabb, az út szélén állt meg, mikor észrevette a fiút. Végül aztán bejött a busz, nagy, kékszínű, újfajta gyártmány. A sofőr nem is figyelt a hajnali borulásban, milyen szedett-vetett ruhában, csapzottan száll fel az utasa. Kiadta a jegyet, egész a végállomásig, és már indult is, nem volt ott tovább miért várni. Mire a fiú talált egy üres széket, és le tudott ülni, már nem látott mást a faluból, csak a szélső ház elmosódó fényeit, a rozsdás szemeteskonténert a tábla alatt.

Rövidesen szemetelni kezdett az eső, egész nap hullottak a cseppek az égből. Dél körülre a porhanyós föld csupa sárosra ázott. Mindenki betakarodott a kertekből, udvarokról. Az ablakból lesték, hogy nőnek a pocsolyák. Sokan káromkodtak, hogy nem tudnak haladni, mások örültek, legalább nem szárad ki minden. Néhány öregasszony akkor is a kukorica közt téblábolt, mert tudták, a tolvajok olyankor járnak, mikor számítani lehet rá, hogy nincsen ott senki. És ha valaki gondolt is rá, hogy éppen aznap majd fogja magát, és a hosszú hegy-völgyeken át kinéz a tanyára, az a sűrű, hideg eső, meg a dagadó sár miatt megint letett arról egy időre.

(Új Forrás, 2004/3.)

ANTAL BALÁZS 1977-BEN SZÜLETETT ÓZDON. VERSET ÉS PRÓZÁT ÍR.